

Závěrečné stanovisko s návrhem opatření k nápravě ve věci procesní stránky rozhodování o žádostech o vykonání odborné justiční zkoušky

A. Závěry šetření

Dne 22. listopadu 2016 jsem vydal zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci procesní stránky rozhodování o žádostech o vykonání odborné justiční zkoušky.

Ministerstvo spravedlnosti (dále také „ministerstvo“) nerozhoduje o žádostech vydáním správního rozhodnutí, nýbrž vydává pouze neformální sdělení.

Ve zprávě o šetření jsem dospěl k závěru – nevyhoví-li Ministerstvo spravedlnosti žádosti o vykonání odborné justiční zkoušky dle § 115 zákona o soudech a soudcích,¹ je povinno vydat rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu.²

B. Vyjádření ministra spravedlnosti

Ministr spravedlnosti JUDr. Robert Pelikán, Ph.D., v reakci na zprávu o šetření sdělil,³ že s mým právním názorem nesouhlasí. Dále uvedl, že nesdílí můj právní názor stran existence systémového problému v předmětné věci, když v posledních čtyřech letech se jedná pouze o dva případy nepřipuštění k odborné justiční zkoušce z důvodu nesplnění kvalifikačního předpokladu vysokoškolského právníckého vzdělání. V plném rozsahu odkázal na svůj přípis ze dne 22. dubna 2015.⁴ V tomto přípisu se vyjádřil nejprve k aplikaci zákona o uznávání odborné kvalifikace⁵ v tom smyslu, že se na danou situaci nevztahuje. Tento zákon upravuje uznávání odborné kvalifikace pro přístup k určité regulované profesi, nikoli k odborné justiční zkoušce, která teprve odbornou způsobilost pro výkon funkce soudce potvrzuje. Ministr spravedlnosti dále s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 110/14, uvedl, že sděleními, kterými není vyhovováno žádostem uchazečů o vykonání odborné justiční zkoušky, není zasahováno do právní sféry uchazečů. Jedná se pouze o vyhodnocení profesního orgánu, zda žadatel splňuje kvalifikační předpoklady a je způsobilý justiční zkoušku vykonat. Podle ministra spravedlnosti nehrozí, že mohou vznikat nedůvodné rozdíly v přístupu k jednotlivým uchazečům, neboť ministerstvo setrvává na svém stanovisku.⁶

1 Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů.

2 Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

3 V přípisu čj. MSP-809/2016-OOJ-SO/2.

4 Čj. MSP-554/2014-OJ-SO/9.

5 Zákon č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů.

6 Výkladové stanovisko Ministerstva spravedlnosti k interpretaci právní úpravy kvalifikačního předpokladu vysokoškolského právníckého vzdělání pro přístup k právnickým profesím z roku 2011.

Ministr spravedlnosti ve svém vyjádření⁷ poukázal na skutečnost, že je daná problematika předmětem probíhajícího soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 43/2015. Proto nepovažuje za účelné dosavadní praxi ministerstva měnit.

C. Závěrečné hodnocení

S ohledem na to, že ministr spravedlnosti nesouhlasí s mým závěrem formulovaným ve zprávě o šetření a nepřijal opatření k nápravě, vydávám své závěrečné stanovisko podle ustanovení § 21 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.⁸ Součástí stanoviska je návrh opatření k nápravě.

Považuji za účelné vydat závěrečné stanovisko, i když předmětné řízení není doposud skončeno. Předmětem soudního řízení je totiž žaloba proti druhostupňovému rozhodnutí ministryně spravedlnosti a je otázkou, zda a do jaké míry se budou soudy zabývat procesní stránkou věci.

C.1 Proces posuzování splnění předpokladů a požadavků na výkon funkce soudce

V § 60 zákona o soudech a soudcích jsou stanoveny předpoklady pro funkci soudce. Patří mezi ně mimo jiné složení odborné justiční zkoušky a vysokoškolské vzdělání získané řádným ukončením studia v magisterském studijním programu v oblasti práva na vysoké škole v České republice,⁹ resp. zahraniční vysokoškolské vzdělání v oblasti práva uznané podle zvláštních právních předpisů.¹⁰

Výběr kandidátů na funkci soudce je složitý proces, který se skládá z mnoha mezikroků. **Výkon funkce soudce je podmíněn splněním více na sebe navazujících požadavků, jejichž splnění je posuzováno v různé fázi procesu výběru.** Ministerstvo může splnění některých z nich posuzovat i opakovaně.

Stejně tak je tomu u požadavku vzdělání. Z § 111 odst. 2 zákona o soudech a soudcích vyplývá, že do pracovního poměru **justičního čekatele** může být přijat pouze ten, kdo splňuje požadavek vzdělání. Podle vyhlášky o výběru, přijímání a přípravné službě justičních čekatelů a o odborné justiční zkoušce se zájemce o přijetí do přípravné služby justičních čekatelů registruje do evidence zájemců na internetových stránkách ministerstva.¹¹ Při registraci má zájemce doložit údaje o dosaženém požadovaném vzdělání a ministerstvo následně posuzuje úplnost registrace.^{12,13} Ministerstvo má tedy posuzovat splnění podmínky vzdělání již **před přijetím justičního čekatele do pracovního poměru**. Jinak je tomu u **vyšších soudních úředníků a dalších osob** podle § 117 odst. 4 zákona o soudech a soudcích (soudci Ústavního soudu a jejich asistenti, asistenti soudce Nejvyššího, Nejvyššího správního, vrchního, krajského nebo okresního soudu a asistenti veřejného ochránce práv). Tyto osoby by měly splňovat požadavek dosaženého vzdělání při **podání**

7 Čj. MSP-809/2016-OOJ-SO/2.

8 Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

9 Viz § 60 odst. 3 zákona o soudech a soudcích.

10 Viz § 180 zákona o soudech a soudcích.

11 Ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 382/2017 Sb., o výběru, přijímání a přípravné službě justičních čekatelů a o odborné justiční zkoušce.

12 Viz § 1 odst. 4 a 5 vyhlášky.

13 Podle § 3 odst. 2 vyhlášky č. 303/2002 Sb., o výběru, přijímání a odborné přípravě justičních a právních čekatelů a o odborné justiční zkoušce a odborné závěrečné zkoušce právních čekatelů, účinné do 31. 12. 2017, se doklad o dosaženém vzdělání přikládá do výběrového řízení do přípravné služby ke krajskému soudu.

žádosti o vykonání odborné zkoušky.¹⁴ Doklady o dosaženém vzdělání má připojit uchazeč i k přihlášce do výběrového řízení na pozici kandidáta na funkci soudce.¹⁵ Úplnost přihlášky a podkladů posuzuje Justiční akademie.¹⁶ Podobně by bylo možné popsat i ostatní požadavky na výkon funkce soudce a další související podmínky a předpoklady nutné pro splnění těchto požadavků.

Zákon o soudech a soudcích a jeho prováděcí předpisy neupravují procesní postup Ministerstva spravedlnosti při posuzování splnění požadavků a předpokladů pro výkon funkce soudce. Neupravuje-li postup správního orgánu zvláštní zákon, použijí se ustanovení správního řádu.¹⁷ Správní řád také v § 180 odst. 1 stanoví, že tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. V řízeních, jejichž cílem není vydání rozhodnutí, mají správní orgány postupovat podle části čtvrté správního řádu.¹⁸

C.2 Materiální pojetí správního rozhodnutí

Správní řád definuje správní řízení jako postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí.¹⁹ Rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.²⁰

Judikatura správních soudů²¹ a Ústavního soudu²² preferuje pro účely soudního přezkumu materiální pojetí správního rozhodnutí. Naplňuje-li individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení materiální znaky rozhodnutí, podléhá soudnímu přezkumu. Pro **úroveň veřejné správy by naopak měla platit jistá míra jednoty formálního a materiálního pojetí rozhodnutí.**²³ „Pokud má určitý úkon správního orgánu vztah k (veřejným subjektivním) právům a povinnostem, že jeho vlivem dochází k jejich vzniku, změně nebo zániku, případně je jím autoritativně na základě proběhlého řízení vyvolaného v důsledku existence sporu a nejasností potvrzována existence nebo neexistence takových práv a povinností, jedná se o rozhodnutí. Pojmově by mu mělo předcházet správní řízení.“²⁴

Rozhodnutí orgánu veřejné moci²⁵ má následující materiální znaky: je autoritativní, má konstitutivní nebo **deklaratorní přímé účinky**, vztahuje se na individuálně určené

14 Viz § 117 odst. 1 a 4 zákona o soudech a soudcích.

15 Viz § 4 odst. 2 písm. a) instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 7/2017, o postupu při výběru kandidátů na funkci soudce a postupu při předkládání podnětů ke jmenování do funkce soudce.

16 Viz § 4 odst. 3 instrukce.

17 Viz § 1 odst. 1 a 2 správního řádu.

18 Viz § 180 odst. 2 správního řádu.

19 Viz § 9 správního řádu.

20 Viz § 67 odst. 1 správního řádu.

21 Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, čj. 1 Afs 147/2005-107; dostupný z www.nssoud.cz.

22 Srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. srpna 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02; dostupné z www.nalus.usoud.cz.

23 Soudní řád správní: komentář. Praha: Leges, 2014. Komentátor. ISBN 978-80-7502-024-6, s. 553.

24 Tamtéž, s. 552.

25 Ve smyslu § 87 odst. 1 písm. d) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

adresáty, nedochází jím ke konkretizaci druhově určené pracovní nebo jiné činnosti podřízeného, vydává se v tzv. standardních situacích individuální aplikace práva.²⁶

Deklaratorní přímé účinky „spočívají v tom, že se úkonem závazně určují (neboli nalézají) subjektivní práva nebo povinnosti subjektů. Vyznačují se tak dvěma pojmovými rysy, které musí být splněny současně. První rys záleží v tom, že úkon v daném ohledu nevytváří novou právní situaci, ale pouze závazně konstatuje existenci (případně neexistenci) právní situace již předtím, na základě určité právní skutečnosti vytvořené (případně nevytvořené). Z tohoto důvodu nastávají deklaratorní účinky základně ex tunc, tzn. zpětně již k okamžiku, kdy závazně určovaná subjektivní práva nebo povinnosti vznikly, změnily se nebo zanikly. Druhý rys pak záleží v tom, že **se úkon činí v situacích, kdy je v souladu s ústavním principem právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) objektivně nutné, aby určitá subjektivní práva nebo povinnosti byly závazně zjištěny a potvrzeny**. Tyto situace lze rozdělit zhruba do dvou základních modelových typů; které se ovšem v pozitivněprávní realitě mohou překrývat:

- (1) První se vyznačuje tím, že **ohledně existence, obsahu nebo rozsahu určitého subjektivního práva nebo povinností může – objektivně vzato – vzniknout spor**.
- (2) Druhý pak spočívá v tom, že podmínky, obsah nebo rozsah určitého subjektivního práva nebo povinnosti jsou v právní normě **vymezeny natolik neurčitými právními pojmy**, že v jednotlivých případech mohou vznikat pochybnosti ohledně toho, zda dané subjektivní právo nebo povinnost vznikly, změnily se nebo zanikly, případně jaký je jejich obsah nebo rozsah.²⁷

Protože zákon o soudech a soudcích a jeho prováděcí předpisy neupravují procesní postup ministerstva při posuzování splnění požadavků a předpokladů pro výkon funkce soudce, domnívám se, že **ministerstvo by při určování, zda bude postupovat podle části druhé a třetí, nebo části čtvrté správního řádu mělo vycházet z uvedených materiálních znaků správního rozhodnutí**. Rozhodující je v této souvislosti zejména posouzení, zda má jeho úkon deklaratorní přímé účinky. **Rozhodnutí by proto mělo být vydáno, pokud ohledně splnění požadavku či předpokladu pro výkon funkce může vzniknout spor**. To bude v těch situacích, kdy se nejedná o pouhé věcné posouzení, ale je nezbytný **právní výklad posuzované otázky**.

Subjektivní právo potencionálního uchazeče o funkci soudce, do kterého může být autoritativně zasaženo, je zde dáno tím, že zákon o soudech a soudcích a prováděcí předpisy splněním určitého předpokladu podmiňují možnost ucházet se o výkon povolání soudce (byť nepřímě v sérii více na sebe navazujících podmínek). Nepřipuštění k odborné justiční zkoušce může zamezit přístup také k jiným právnickým povoláním. Uchazeč by proto měl mít možnost se proti rozhodnutí účinně bránit. Naopak připuštěním uchazeče k odborné justiční zkoušce či uznáním určité podmínky ministerstvem za splněnou k zásahu do subjektivního práva uchazeče nedojde. Proto se bude jednat pouze o **negativní rozhodnutí o nesplnění požadavků**. Negativní rozhodnutí by však zároveň mělo splňovat materiální podmínky naznačené v předchozím odstavci. Jestliže nesplnění požadavku

26 SVOBODA, Petr. Ústavní základy správního řízení v České republice: právo na spravedlivý proces a české správní řízení. Praha: Linde, 2007. ISBN 978-80-7201-676-1, s. 193.

27 Tamtéž, s. 164–165.

či podmínky bude záležet pouze na faktických okolnostech, o kterých nemůže objektivně vzato vzniknout spor, není třeba vydávat správní rozhodnutí.

Z výše uvedeného plyne, že **s ohledem na požadavek jednoty formálního a materiálního pojetí rozhodnutí by ministerstvo mělo při posuzování nesplnění každé podmínky či předpokladu pro výkon funkce zhodnotit, zda ohledně jejího splnění může objektivně vzato vzniknout spor a posouzení vyžaduje právní výklad, a podle toho vydat správní rozhodnutí nebo neformální sdělení.**

C.3 Předpoklad vzdělání jako podmínka pro výkon funkce soudce

S ohledem na specifičnost předpokladu vzdělání vzhledem k aplikaci zákona o uznávání odborné kvalifikaci považuji za nutné rozebrat tento předpoklad zvlášť, byť se domnívám, že i na tento požadavek dopadá obecný závěr dovozený v předchozí části C.2.

Procesním posuzováním zahraničního vysokoškolského vzdělání při podání žádosti o vykonání odborné justiční zkoušky jsem se zabýval ve své zprávě o šetření ze dne 17. března 2015, sp. zn. 6804/2014/VOP/MFR.²⁸ Dospěl jsem v ní k závěru, že uznávání zahraniční kvalifikace se uskutečňuje postupem podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Na tomto svém závěru trvám a odkazuji na uvedenou zprávu o šetření. S ohledem na specifičnost funkce soudce a požadavků na její výkon může však být proces podle zákona o uznávání odborné kvalifikace modifikován a zákon aplikován subsidiárně jako *lex generalis*.²⁹ Zákon o soudech a soudcích neupravuje procesní postup posuzování zahraničního vysokoškolského vzdělání. Za vzdělání se podle § 60 odst. 3 podle zákona o soudech a soudcích považuje zahraniční vysokoškolské vzdělání uznané podle zvláštních právních předpisů.³⁰ Tímto právním předpisem je zákon o uznávání odborné kvalifikace. Zákon o uznávání odborné kvalifikace upravuje povinnost uznávacího orgánu vydat **rozhodnutí** o uznání odborné kvalifikace, popř. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o uznání odborné kvalifikace.³¹

Požadavky na **věcné posouzení** uznávání požadovaného vzdělání se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 25. října 2016, sp. zn. II. ÚS 443/16, kterým zároveň překonal ministrem spravedlnosti odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 110/14. Konstatoval v něm porušení práva stěžovatele na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu Českou advokátní komorou, která odmítla zapsat stěžovatele na seznam advokátních koncipientů z důvodu nesplnění podmínky požadovaného vzdělání. Podle Ústavního soudu „při hodnocení, zda vzdělání absolventa zahraniční právnické fakulty svým obsahem a rozsahem odpovídá tuzemskému právnickému vzdělání, pak **nelze přihlížet pouze k získaným znalostem, ale je nutné přihlížet i k získaným dovednostem a případné praxi** žadatele o zápis do seznamu koncipientů. (...) Při posuzování žádosti absolventa zahraniční fakulty o zápis do seznamu koncipientů by proto jako stěžejní kritérium mělo sloužit jeho **právní vzdělání ve smyslu komplexního porozumění právu, které nutně vyžaduje i zmíněné právnické dovednosti a praktické zkušenosti, nikoliv jen studium „práva v knihách“**.“³² Podobně Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ve věci Vandorou

28 Vaše čj. MSP-554/2014-OJ-SO/5.

29 Viz obecná část důvodové zprávy k zákonu o uznávání odborné kvalifikace, na kterou odkazuje i ministr spravedlnosti ve svém vyjádření čj. MSP-554/2014-OJ-SO/9.

30 Viz § 180 zákona o soudech a soudcích.

31 Viz § 24 odst. 1 a 3 zákona o uznávání odborné kvalifikace.

32 Viz bod 52 nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 443/16.

a další judikoval, že jelikož „mohou jakékoliv praktické zkušenosti s výkonem souvisejících činností zvyšovat znalosti žadatele, je na příslušném orgánu, aby zohlednil veškeré praktické zkušenosti užitečné pro výkon povolání, ke kterému je žádán přístup. Konkrétní hodnota, kterou je třeba této zkušenosti přisoudit, musí být příslušným orgánem určena ve světle vykonávaných specifických funkcí, znalostí získaných a uplatňovaných při výkonu těchto funkcí, jakož i odpovědnosti a stupně nezávislosti svěřených dotčenému zájemci“.³³

Domnívám se, že proces uznání vzdělání pro výkon funkce soudce má být přizpůsoben specifčnosti profese a požadovaných kvalifikačních předpokladů. Z citovaného nálezu Ústavního soudu je však zřejmé, že posouzení, zda uchazeč splňuje podmínku vzdělání, nezávisí na pouhém faktickém nesporném posouzení věci, ale je nutný právní výklad věci a současné posouzení více kritérií. Výsledek posouzení pak nepochybně zasáhne do právní sféry uchazeče. Proto **rozhodování o profesní rovnocennosti zahraničního vzdělání** (jak negativní, tak pozitivní) **bude mít vždy deklaratorní přímé účinky** a bude splňovat materiální znaky rozhodnutí uvedené v části C.2 stanoviska. **Pokud tedy Ministerstvo spravedlnosti materiálně rozhoduje o profesní rovnocennosti vzdělání v oblasti práva pro účely výkonu funkce soudce, musí tak činit vždy ve správním řízení, jehož výsledkem je správním rozhodnutí.** Tato povinnost vyplývá jak ze zákona o uznávání odborné kvalifikace, který stanovuje formu rozhodnutí o uznání odborné kvalifikace, tak ze zmiňovaných materiálních znaků rozhodnutí. Nehraje přitom roli, v jaké fázi procesu výběru bude ministerstvo o uznání odborné kvalifikace rozhodovat (zda vydá rozhodnutí na žádost uchazeče podanou podle zákona o uznání odborné kvalifikace, když posuzuje úplnost žádosti o vykonání odborné justiční zkoušky, či rozhodne při registraci zájemce o přijetí do přípravné služby justičních čekatelů aj.).

Předmětem mého šetření je procesní stránka rozhodování o žádostech o vykonání justiční zkoušky, proto se zde nebudu zabývat věcným posuzováním uznávání požadovaného vzdělání, byť s ohledem na citovanou judikaturu Ústavního soudu a Soudního dvora Evropské unie vyvstává otázka souladnosti výkladového stanoviska Ministerstva spravedlnosti k interpretaci právní úpravy kvalifikačního předpokladu vysokoškolského právnického vzdělání pro přístup k právnickým profesím se závěry těchto soudů.

C.4 Princip legitimního očekávání na základě přijetí opatření k nápravě

Mým úkolem je působit k ochraně osob před jednáním úřadů, pokud je v rozporu s právem a neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy.³⁴ Zjistím-li svým šetřením pochybení úřadu, snažím se dosáhnout ve věci nápravy. Nepřijme-li úřad opatření k nápravě, mohu je navrhnout sám.³⁵

Posuzování zahraničního vysokoškolského vzdělání při podání žádosti o vykonání odborné justiční zkoušky bylo předmětem mých šetření vedených pod sp. zn. 6804/2014/VOP/MFR³⁶ a 2193/2014/VOP/PN.³⁷ Ministerstvo v obou případech nerozhodlo o nesplnění požadavku vzdělání vydáním správního rozhodnutí, nýbrž vydalo pouze neformální sdělení. Nicméně

33 Viz bod 69 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. prosince 2010, Vassiliki Stylianou Vandorou, Vassilios Alexandrou Giankoulis, Ioannis Georgiou Askoxilakis proti Ypourgos Ethnikis Paideias kai Thriskevmaton, C-422/09, C-425/09 a C-426/09.

34 Viz § 1 odst. 1 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

35 Viz § 18 a 19 zákona o veřejném ochránci práv.

36 Vaše čj. MSP-554/2014-OJ-SO/5.

37 Vaše čj. MSP-66/2014-OJ-ORGV/6.

v časově předcházejícím šetření sp. zn. 2194/2014/VOP/PN přijalo opatření k nápravě a vydalo dodatečně rozhodnutí. V následujícím skutkově podobném případě však odmítlo opatření v podobě vydání rozhodnutí vydat.

Opatření k nápravě, která v rámci svých šetření navrhuji, mají vést k nápravě postupu úřadu jak v konkrétní věci stěžovatele, tak zároveň působí pro futuro a správní orgán má v souladu s principem legitimního očekávání postupovat v souladu s přijatými opatřeními ve všech dalších skutkově shodných nebo podobných případech. Pokud by tomu tak nebylo, moje činnost by tím ztrácela z velké části smysl. Popsaný postup ministerstva je proto **v rozporu s principem legitimního očekávání a principem předvídatelnosti.**

D. Opatření k nápravě

Ministru spravedlnosti navrhuji, aby v metodické rovině přijal opatření, která zajistí, aby:

- (A) Ministerstvo spravedlnosti rozhodovalo správním rozhodnutím o nesplnění požadavků a předpokladů pro výkon funkce soudce, pokud mají deklaratorní přímé účinky.
- (B) Ministerstvo spravedlnosti rozhodovalo o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání pro výkon funkce soudce ve správním řízení, jehož výsledkem je správním rozhodnutí.
- (C) V souladu s principem legitimního očekávání Ministerstvo spravedlnosti respektovalo působení přijatých opatření k nápravě *pro futuro* ve všech dalších skutkově shodných nebo podobných případech.

Závěrečné stanovisko zasílám ministru spravedlnosti a žádám, aby mi podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv sdělil, zda provedl navržená opatření k nápravě, a zaslal mi písemná znění či jiné doklady o provedených opatřeních v metodické rovině. Odpověď očekávám v zákonné lhůtě 30 dnů od doručení stanoviska.

Pokud ministr spravedlnosti nepřijme navržená opatření k nápravě nebo provedená opatření nebudou považovat za dostatečná, podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv vyrozumím vládu, případně mohu o svých zjištěních informovat veřejnost.

Brno 11. dubna 2018

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
zástupce veřejné ochránkyně práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)